

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **Královéhradecká provozní, a. s.**, se sídlem Víta Nejedlého 6, Hradec Králové, zastoupena Mgr. Lukášem Nohejlem, advokátem se sídlem Římská 14, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. 19581/15/5000-10610-711414, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2017, č. j. 31 Af 52/2015 - 92,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2017, č. j. 31 Af 52/2015 - 92,
se zrušuje a věc se vrací krajskému soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala u Krajského soudu v Hradci Králové žalobu proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 40772/15/4127-20735-607803.

[2] Tímto rozhodnutím Specializovaný finanční úřad žalobkyni uložil pokutu ve výši 900.000 Kč podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách"), a to za spáchání správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách. Tohoto správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že nerespektovala závazný postup při tvorbě ceny nebo při kalkulaci ceny podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, a to za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2012. Podle § 2 odst. 7 písm. a) zákona o cenách se za ekonomicky oprávněné náklady považují technologicky nezbytné přímé a nepřímé

náklady a náklady oběhu. Náklady na reklamu a propagaci, náklady na podporu ochranné známky, které žalobkyně zahrnula do kalkulací cen vody pitné a vody odvedené v položkách správní režie, nebyly uznány za ekonomicky oprávněné náklady oběhu ve smyslu účelnosti a efektivity, a to s přihlédnutím ke zvláštnostem daného zboží. Pro vodu dodanou a vodu odvedenou tak žalobkyně sjednala a požadovala ceny, jejichž výše nebo kalkulace nejsou v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Současně Specializovaný finanční úřad rozhodl o povinnosti nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[3] Krajský soud v záhlaví popsaným rozsudkem ze dne 4. 4. 2016, č. j. 10 A 21/2016 – 47, žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Žalobkyně (stěžovatelka) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatelka namítá vadu řízení před krajským soudem, neboť i přes stěžovatelčin výslovný a včas oznámený nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, soud rozhodl o žalobě, aniž by jednání nařídil.

[6] Dále stěžovatelka namítá nesprávné posouzení věci krajským soudem, zejména nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že náklady na reklamu, propagaci a na podporu ochranné známky nejsou ekonomicky oprávněnými náklady, že nejde o náklady oběhu zboží a že postupem správního orgánu nebylo zasaženo do stěžovatelčiných ústavně chráněných práv. Stěžovatelka namítá též nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu, neexistenci opory pro zjištěný skutkový stav ve spisu a porušení předpisů v řízení před správním orgánem (porušení základních zásad správního řízení, neurčitost důvodů správního rozhodnutí). S ohledem na níže uvedené závěry Nejvyšší správní soud nepovažuje za účelné tyto další kasační námitky v této fázi řízení podrobně rekapitulovat.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovatelce, že řízení před krajským soudem bylo zatíženou vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[10] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. „[s]*oud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*“ Nezbytnými předpoklady

fikce souhlasu, na základě které soud může o návrhu rozhodnout bez jednání, je tedy doručení výzvy k vyjádření, zda účastník souhlasí s tímto postupem, a marné uplynutí lhůty k vyjádření. Rozhodne-li soud ve věci samé bez nařízení jednání před uplynutím dvoutýdenní lhůty pro vyjádření nebo nepřihlédne-li k řádně a včas uplatněnému nesouhlasu, dopustí se vady řízení, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. např. rozsudky ze dne 29. 11. 2005, č. j. 4 As 46/2004 – 58, nebo ze dne 30. 9. 2009, č. j. 8 As 49/2008 – 62). Současně tím soud poruší také právo účastníka řízení na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti, včetně možnosti vyjádřit se k věci, které je v ústavněprávní rovině zaručeno čl. 38 odst. 2 Listiny.

[11] Byť krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že „*o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalovaný vyslovil s takovým projednáním věci výslovný souhlas, žalobce se k výzvě předsedkyně senátu zaslané dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil)*“, toto tvrzení nemá oporu v obsahu soudního spisu. Na č. listu 66 se nachází pokyn k odeslání „*výzvy dle § 51 odst. 1 s. ř. s. a poučení dle § 8 odst. 5 s. ř. s.*“ zástupci stěžovatelky, samotný přípis obsahující i výzvu podle § 51 s. ř. s. se nachází na č. listu 68. Z doručenky datové zprávy zaslané zástupci stěžovatelky připojené k č. listu 66 vyplývá, že zpráva byla doručena ve středu 2. 9. 2015. Dvoutýdenní lhůta k vyjádření podle § 51 s. ř. s. uplynula ve středu 16. 9. 2015. Na č. listu 70 soudního spisu se pak nachází stěžovatelčino sdělení k výzvě soudu doručené dne 14. 9. 2015, které obsahuje též výslovný nesouhlas s rozhodnutí o věci samé bez nařízení jednání. Krajský soud dne 30. 3. 2017 žalobu bez nařízení jednání projednal a zamítl, ačkoli pro takový postup, jak vyplývá z výše uvedeného, nebyly splněny zákonem stanovené podmínky.

[12] V posuzované věci nebyly naplněny ani jiné okolnosti, výslovně předvídané soudním řádem správním, kdy by soud mohl rozhodnout o věci samé bez jednání, neboť žaloba byla zamítnuta (srov. § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 s. ř. s. *a contrario*). Krajský soud proto pochybil, rozhodl-li ve věci samé bez nařízení jednání.

[13] Nejvyšší správní soud se v tomto okamžiku nemůže vyjádřit k dalším námitkám uplatněným v kasační stížnosti, protože nelze předjímat další vývoj věci v návaznosti na jednání před krajským soudem. Vypořádání těchto námitek by bylo předčasné a potvrzení nebo popření správnosti závěrů krajského soudu by postrádalo svůj význam.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud uzavřel, že krajský soud zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, proto napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1. s. ř. s.). V něm krajský soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), tedy k projednání žaloby nařídí jednání. Krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu